

נובמבר 2010

# כוכב יאיר

מחזה מאת שלמה מושקוביץ

## הדמויות

גבריאלי: כבן 45. סופר. אלמן. עבר לבית הזה לא מזמן.

איתמר: כבן 45. נכה צה"ל בכיסא גלגלים. קסם מצליח לבצבץ עדיין מתחת לזעם הלוחט שלו.

יוליה: צעירה מחבר העמים. המטפלת האישית שמשרד הביטחון הצמיד לאיתמר. כבת 27. יפהפייה. סקסית בטרופ. נינוחה ואפופה בינה נשית עמוקה.

מייק: כבן 45. גבר. מפקד. מלח הארץ. נפלט מהצבא בדרגת תת אלוף. היה פעם החבר הכי טוב של איתמר.

רעיה: אשתו של מייק. כבת 45. מורה להיסטוריה.

זהר: בנו של גבריאלי. כבן 18. פסנתרן. ביישן. סגור.

בלה: הכלבה של גבריאלי.

## הבמה

(על הבמה משורטטים תחומים של שלושה בתים שכנים "עם גינה וגג אדום".  
 הבית האמצעי הוא ביתו של גבריאלי. השמאלי של מייק ורעיה. הימני של  
 איתמר. כשעולה האור, זהר מנגן בפסנתר. נגינתו נסערת. מיוסרת.  
 גבריאלי, יושב על ברכיו על הרצפה, מדבר אל הכלבה שלו, בלה. מסביבו  
 מפוזרים ניירות. יוליה, עם מזוודה קטנה בידה, הולכת ומחפשת. מביטה  
 בכתובות ומספרי הבתים....)

גבריאלי: (מדבר לכלבה שלו בלה) אני צריך לרדת מזה ודי. מה את מסתכלת עלי ככה?  
 בדיוק מה שאת שומעת. אני חסום, בואי נודה. נאבד לי הקול. תארי לעצמך שהיית  
 נובחת והיה יוצא לך קול של כלב אחר, לא היית משתגעת? אין לי את זה יותר, או קיי?  
 צריך להגיע הרגע שמודים בזה. שצריך לעזוב את זה ולעשות משהו אחר. או לא לעשות  
 כלום. שזה הכי טוב. לא יכול לחיות בקונקרטי, או קיי? לא יכול להתמודד, טוב? מה  
 תעשי לי?! צודקת, צודקת, אני לא צריך להפיל את זה עליך. מי ג'וג'ה? מי כלבה הכי  
 יפה בעולם? מאיפה ממצויאים פרצוף כזה תגידי לי? מי הכי חכמה בעולם? אבל את  
 אמרת שכדאי שנעבור לכאן, לא אמרת? או קיי, אבל המלצת. אמרת משנה מקום.  
 ושיניתי. ורע לי. אני חנוק! בסדר, ברור שמדובר על שינוי פנימי, חכמה גדולה...., לא  
 אמרתי אשמתך, אבל אני מסביר לך שאני גמור. תצילי אותי, תצילי אותי. איך אני יכול  
 לכתוב אם הפסקתי לחיות. איך?! זה מייסר אותי ואני רוצה להפסיק לעשות דברים  
 שמייסרים אותי. את יכולה לתאר לעצמך איזה כואב זה, לנסות להכניס את כל הגודש  
 הזה, את הדחף הזה, לכלים קטנטנים ומדויקים כמו מילים? את מבינה כמה זה כואב?  
 ועוד שאת רוצה לשים את זה בדיוק, בדיוק נכון, וחדש וטרי, את מבינה איזה סבל זה?  
 את לא מבינה כי את כלב. את מבינה איזה כיף זה להיות כלב? את מבינה איזה כיף לך?  
 שאין לך מילים שמתרוצצות בך ומכאיבות לך כל הזמן? את מבינה באיזה דרגה רוחנית  
 את נמצאת? ... הנה, אני מודה - את הרבה יותר חכמה ממני. אז רק תגידי לי מה  
 לעשות? למה כל כך קשה עלינו הדיבור, אף שכמוך, למה?! כמה זמן עוד יעבור עד  
 שבני אדם ידברו אחד עם השני, כמו עם הכלבים שלהם?  
 ( דפיקה בדלת. )

ששש... תהיי בשקט. אל תגלי שאני פה.

( דפיקה בדלת )

תודי שאת סקרנית לדעת מי זה.

( קולות דפיקה בדלת )

תזכרי שזה את אמרת לי לפתוח. או קיי, לא אמרת. אבל המלצת. (קורא לעבר הדלת)  
כן!!!

(נכנסת יוליה, מזוודה קטנה בידה. מהוססת. מבטיהם נפגשים)

יוליה: סליחה... אין... לא כתוב ... אני מחפשת את איתמר....

גבריאלי: לא פה. זה השכן. בבית ליד.

יוליה: אה.

גבריאלי: קבעת איתו?

יוליה: ממשרד הביטחון. אמרו לי לבוא.

גבריאלי: את המטפלת החדשה ששלחו לך?

יוליה: כן.

גבריאלי: אני במקומך לוקח את הדברים שלי ועף מפה לפני שהוא חוזר.

יוליה: למה?

גבריאלי: למה? כי הוא מטורף. כמו כל המקום המגעיל הזה. אבל זה באמת לא ענייני.  
אם את רוצה, את יכולה לחכות לו כאן.

יוליה: אפשר ?

גבריאלי: בטח.

יוליה: אתה באמצע העבודה אולי.

גבריאלי: לא, זה בסדר. בדיוק הרגע גמרתי את העבודה.

יוליה: אה. במה אתה עובד?

גבריאלי: אני מכרסם את עצמי מבפנים.

יוליה: לא מבינה.

גבריאלי: מצטער. תפסת אותי בדיוק ברגע לא קל. לא שיש לי רגעים קלים, אבל....

(שתיקה)

יוליה: הוא לא נחמד איתמר?

גבריאלי: לא נחמד? הצחקת אותי. הוא זבל. חרא של בנאדם. אבל עזבי, זה באמת לא ענייני. אני במילא עף מפה בהזדמנות הראשונה. רק לפני חודשיים עברתי הנה וכבר הגועל נפש מטביע אותי. מצטער שאני מתנפל עליך ככה, זאת באמת לא הכנסת אורחים. רוצה לשתות משהו?

יוליה: לא. דווקא רוצה שתמשיך להתנפל עלי.

גבריאלי: אה.

יוליה: במה באמת אתה עובד?

גבריאלי: אני כותב. זאת אומרת, אני אמור לכתוב. אבל אני בעיקר בוהה. הבעיה שלא משלמים לי על זה, אז לא בטוח שזאת עבודה. אולי יותר תחביב.

יוליה: קשה לקחת אחריות.

גבריאלי: הערה מאוד עמוקה בשביל מישהי שפגשה אותי לפני ארבע דקות.

יוליה: אני תמיד מגזימה כשאני במבוכה.

גבריאלי: את במבוכה? ממה?

יוליה: עוד לא ברור בדיוק.

גבריאלי: אולי בגלל שאני ישר מתחיל עם המסכנות שלי. זה יכול להעיק. אני מודע לזה.

יוליה: כן. למרות שזה לא אמור לעשות עלי רושם, כי אני פי אלף יותר מסכנה ממך.

גבריאלי: מה?! אני הרבה יותר מסכן ממך. וגם יש לי הרבה יותר שנים של מסכנות, אז בכל מקרה אני מנצח.

יוליה: אין לך צ'אנס מולי.

גבריאלי: עזבי, אני מנצח אותך בכל פרמטר. אני חורבה.

יוליה: על מה מתערבים.

גבריאלי: לא כדאי לך. אבל על מה שאת רוצה.

יוליה: על מה שנקבע בפגישה הבאה.

גבריאלי: אם תהיה פגישה הבאה.

יוליה: אני הולכת להיות השכנה ממול, אז בטח תהיה, לא? תתחיל.

גבריאלי: לא. תתחילי את.

יוליה: לא רוצה. אתה תרמה. אתה תמציא סתם דברים בשביל לנצח אותי.

גבריאלי: אני לא צריך להמציא כלום.

יוליה: או קיי. אז... אני בת עשרים ושבע. מכפר עלוב באוקרינה. ילדות, עוני, מסכנות, אני מדלגת על זה למרות שמדובר בחומר די מצמרר ואני עוברת ישר ל..היי לייט!!! כי לפני... חמש שנים שלושה חיילים רוסים בני זונה אנסו אותי. מה שנקרא בעיתונים בשם הספורטיבי – אונס קבוצתי. יש לי מזה ילד בן ארבע שאני אפילו לא יודעת אם הוא הבן של הגמד המצחין או של השמן שגומר מהר. לא שזה היה משנה משהו אם כן הייתי יודעת, אבל זה פרט שיכול להוסיף לי נקודות מסכנות. בכל מקרה לפני שלוש שנים השארתי את הילד שלי שם ויצאתי לעבוד כדי שהוא לא ימות ברעב. או לפחות זה מה שסיפרתי לעצמי כי בהתחלה דווקא רציתי שהוא ימות ולא היה אכפת לי ממה. מאז שעזבתי לא ראיתי אותו. הוא לא מכיר אותי, אפילו שהנקתי אותו עד שהוא היה כמעט בן שנה. אמרו לי שבישראל אפשר לעשות הרבה כסף לא חוקי כזונה ומעט כסף חוקי כמטפלת של נכים. העדפתי ללכת על הנכים, אבל גם הם, כמו כולם פה אגב, חושבים שאני זונה ומתייחסים אלי כמו לזונה. מצד שני, כמו שאתה רואה, אני מדברת עברית טובה. מעולה אפילו, הייתי אומרת. איך שהגעתי תפסתי התקפת גועל נפש מהמקום הזה. אנשים פה מזיעים מרמור. מצד שני - איך ששמעתי את השפה שלכם, לא יודעת, נטרפתי על דעתי. זה היה כאילו נפגשתי והתחבקתי עם אהוב שהתגעגעתי אליו מאות שנים. מטורף. תוך כמה חודשים דיברתי פרפקט. כאילו שלא הייתי צריכה ללמוד, אלא רק להיזכר במילים. אולי זה נראה לך שזה דווקא דבר טוב ולא מוסיף לי ניקוד במסכנות. אבל אתה טועה. כי רק תחשוב על זה שאני שואלת את עצמי כל הזמן איך זה יכול להיות. ואין לי ברירה אלא לספר לעצמי שאני בטח איזה מין גלגול של משורר עברי קדום ושזה אות שקיבלתי מאלוהים ושאני כנראה מין נביאה כזאת שהולכת להציל את העולם וכל זה וזה גורם לי להרגיש לפעמים די טוב עם עצמי ואפילו לפתח מגלומניה קלה, אבל אז אני מוצאת את עצמי עושה ביד לאיזה נכה צה"ל עם פלמוליב קלאסיק תוך כדי שאני רוחצת כלים. אז יוצא שאני חיה ככה בקטבים די מנוגדים, אפשר להגיד. ואני קצת משתגעת מזה. ואני חושבת שאפשר להבין אותי, לא?

גבריאלי: לגמרי. ואני חייב להגיד שזה סיפור מאוד מרשים, אבל עם כל האמפטיה. ויש לי אמפטיה. זה עדיין לא יציל אותך מלהפסיד בהתערבות. אולי אני סובייקטיבי, אבל אני סופר בן ארבעים וחמש. וכבר ארבע שנים לא כתבתי מילה. מאז שאשתי מתה. יש לי ילד בן שמונה עשרה שלא מדבר איתי כי הוא חושב שאני אשם בזה שהיא מתה. ואני לא בטוח שהוא לא צודק. שנים כתבתי ואף אחד לא ידע מי אני וכל מה שרציתי זה הכרה. שאבא שלי, הגנרל, יקרא בעיתון שיש לי את זה ויוריד ממני את ההערות הציניות שלו.

ואז הספר האחרון שלי הפך להיסטריה וקיבלתי כאילו כל מה שרציתי. אבל הפסדתי גם את אשתי וגם את הכתיבה. כבר ארבע שנים אני לא עושה כלום חוץ מלחשוב איך להרוג את עצמי, אבל כנראה שאני יותר מידי נרקסיסט בשביל זה, אז יוצא שאפילו להרוג את עצמי אני לא מצליח. הכלבה שלי אמרה לי שהיא חושבת שאני צריך שינוי ופיוס. אז עברתי לכאן, לבית שהיה של אבא שלי. כי לא הספקתי להתפייס איתו כשהוא היה חי, אז חשבתי שככה אני אוכל להתפייס איתו כשהוא מת. אבל מאז שאני פה המצב שלי רק מחמיר כי הגעתי לבור חרא במסווה של שכונת וילות. גם האיתמר הזה שלך וגם הזבל מהצד השני היו מסוכסכים עם אבא שלי, אז בגלל זה נראה להם נכון לא להגיד לי שלום אפילו. זאת בלה, אגב, שעושה כאילו זה לא נוגע לה והיא לא אשמה בכלום. זהו. ברור לך שניצחתי.

יוליה: נסגור על תיקו?

גבריאלי: ממש לא. מה את משווה בכלל? את צעירה. ולא היה לך כלום. אני איבדתי הכל ויש לי פה גוש של ארבעים טון בזלת שיושב עלי ולא נותן לי לנשום.

יוליה: אולי אם תסתכל מקרוב בבזלת תראה שיש בה נקבוביות וחללים. זכר לבועות האוויר שנכלאו בה כשהיא עוד הייתה לבה רותחת ונוזלית.

גבריאלי: את באמת משורר עברי.

יוליה: כשאני מרגישה תקועה, אני פותחת מילון. וקוראת את המילה הראשונה שאני רואה.

גבריאלי: וזה עוזר לך?

יוליה: לא. יש לך מילון?

גבריאלי: לא שאני מאמין במיסטיקה המטומטמת הזאת, .... היה פה מילון...

יוליה: לי יש. (מושיטה לו מילון) זה אתה צריך לעשות את הפתיחה.

גבריאלי: מעדיף שאת תעשי ואני אשתמש בזה רק אם זה יתאים לי.



יוליה: אבל זה סתם משחק, כן? (עוצמת את עיניה. פותחת בבת אחת את המילון.  
קוראת) "שפה. – כל אחד משני קפלי הבשר בקצות הפה מלמעלה ומלמטה. שתיים –  
לשון, אוצר המילים שאדם משתמש בהן להבעה. שלוש – קצות הרחם ואיבר המין של  
האישה".

גבריאלי: מילה טובה.

יוליה: כן. כיוון מעניין.

(הם עומדים זה מול זה. נשמעת נגינתו של זוהר. כואבת )

יוליה: זה הוא מנגן? הבן שלך?

גבריאלי: כן.

יוליה: קשה לו.

גבריאלי: יש לך אוזניים טובות.

יוליה: אני שומעת עם הלב לא עם האוזניים.

גבריאלי: אה.

(איתמר נכנס לבמה, מסיע את עצמו בכיסא הגלגלים שלו)

הנה, זה איתמר. רצית את איתמר.

יוליה: ואתה? מי אתה?

גבריאלי: אני גבריאלי.

יוליה: אני יוליה.

גבריאלי: שם יפה. גורם לחשוב על אהבה.

יוליה: או מוות.

גבריאלי: כן. תלוי איך מסתכלים.

יוליה: הכול תלוי איך מסתכלים, לא? אולי גם על איתמר תלוי איך מסתכלים.

גבריאלי: אולי.

יוליה: אז אני אסתכל. ואני אבוא לספר לך מה ראיתי.

גבריאלי: למה?

יוליה: כי אתה צריך סיפור. (פאזזה. מושיטה לו את המילון)

גבריאלי: שלך.

יוליה: מלווה לך.

גבריאלי: תודה.

יוליה: אז ייצא לי לבוא לפה. לפחות עוד פעם אחת. כשאני אצטרך להחזיר אותו.

גבריאלי: כן. נכון.

יוליה: להתראות.

(יוליה יוצאת. גבריאלי פונה לבלה)

גבריאלי: מה זה היה? את יכולה להסביר לי את התופעה הזאת? מה? מה את רוצה?  
ברור שזה עובר לי בראש. זה טבעי, לא? ותפסיקי גם את להאשים אותי כל הזמן כי זה  
נמאס לי. די, די, את צודקת. את מושלמת. איך זה להיות מושלמת, תגידי? כיף?  
אשמות. אשמות. אשמות. אשמות.....

(הנגינה של זהר מתגברת. סוערת. עוברים לאיתמר ויוליה. איתמר בכיסא הגלגלים שלו. מחזיק מצלמה בידו)

איתמר: אני רק מצלם אותך ערומה. את עושה עם עצמך מה שבראש שלך. אני מודה שאני מקווה שיש שם הרבה דברים. אני לא נוגע בך. את לא נוגעת בי. מה שאני עושה – אני עושה עם עצמי. את לא מתקרבת אלי אפילו אם זה הדבר שהכי בא לך לעשות בעולם. לא שיש סיכוי, אבל נניח, כדי לסגור פינות. אני מוסיף לך אלפיים דולר לחודש על מה שאת מקבלת ממשרד הביטחון. זה משתלם. תחשבי. אני נותן לך זמן לחשוב.

( מיכאל נכנס לביתו של איתמר. הוא ענייני )

איתמר: מה אתה רוצה?

מיכאל: לא באתי לריב איתך איתמר, אבל כמו שאתה יודע, גדר ההפרדה הארצית מספקת רק פיתרון חלקי. אנחנו בונים ליישוב גדר חדשה. הרמטית. זה יוצא עשרת אלפים למשפחה.

איתמר: עוף מפה.

מיכאל: אז אתה לא משלם.

איתמר: תפיסה מדהימה.

מיכאל: אפשר לדעת למה?

איתמר: מכמה סיבות. קודם כל אני בעייתי. בכללי. זה ידוע. חוץ מזה הפרצוף שלך מגעיל אותי. אתה מפיץ סביבך ענן של סירחון... חוץ מזה....

מיכאל: באתי לדבר, איתמר

איתמר: ....אתה בהמה. אני יכול, כמובן, לעבור על זה לסדר היום, כמו שכולם עושים. הבעיה שלא בא לי.

מיכאל: אתה מוכן להפסיק לשחק את המסכן?

איתמר: חוץ מזה - לא בא לי לחיות בגטו שאתה מקים לי פה. להזכירך - אנחנו הקמנו את המקום הזה כדי לצאת מהגטו ולא כדי לבנות אותו מחדש.

מיכאל: פילוסוף ...

איתמר: עוד חוץ מזה אחד - אני במילא רק מתפלל שיבוא לפה איזה מחבל ויגאל אותי מעצמי ומכם. כי רק מלחשוב על הדוסים המלקטים האלה אוספים את השאריות שלכם ואורזים את החלקיקים בשקיות השחורות שלהם - מתחזקת לי האמונה בשכר ועונש.

מיכאל: אתה מדבר על הילדים שלי, איתמר!

איתמר: בתפזורת אולי תיראו יותר טוב. פאזל מליון חלקים. שאלוהים ישב בחורף על השטיח וינסה להרכיב אתכם מחדש. אולי הוא יצליח לשפר קצת.

מיכאל: נהיית נורא חריף מאז שלא נפגשנו. הלשון התחזקה על חשבון הרגליים.

איתמר: וחוץ מזה אחרון חביב - עוף לי מהעיניים, מייק. כי אם תישאר פה עוד שנייה - אני הורג אותך.

מיכאל: סוף סוף הצלחת להצחיק.

איתמר: זה היה כל כך צפוי, שאיך שיזרקו אותך מהצבא תבוא ותנסה לעשות לנו קופה על הראש. חומות וגדרות. גדרות וחומות. אני אשמור עליכם. אל תדאגו. אני רק אשאיר אתכם כל הזמן מספיק מבוהלים, כדי לא להרוס לעצמי את הפרנסה.

מיכאל: אתה יודע טוב מאוד עם מי יש לנו עסק, איתמר. אל תשחק לי אותה יפה נפש פתאום.

איתמר: אתה חייב להשאיר לעולם את הפחד חי, את המלחמה ערה. כי זה הרי הדבר היחידי שאתה יודע לעשות - לדאוג לביטחון. אבל מסתבר שגם בזה אתה לא מי יודע מה טוב....

מיכאל: זאת לא אשמתי, אתה לא יודע מה קרה שם.

איתמר: אני לא יודע ואני לא צריך לדעת. אני מכיר אותך.

מיכאל: אתה הרגת אנשים בידיים, איתמר!! בזה באמת היית יותר טוב מכולנו. אז אל תזרוק עלי עכשיו את הזבל הזה!! אתה חלק מזה ואתה גם חלק מקהילה והגיע הזמן שתבין את זה ותפסיק להיות כל כך קדוש כל הזמן!

איתמר: אני לא חלק משום קהילה שגם אתה חלק ממנה.

מיכאל: אני מרחם עליך.

איתמר: בצדק. אני באמת מסכן. כי בגללך ובגלל משחקי האגו המזוינים שלך ושל חבורת צמאי הדם המטורפים שלך, הלכנו לי רגליים מעולות זזין, שעושים כמוהו, משהו כמו פעם במאתיים שלוש מאות שנה...

מיכאל: ואתה היית חלק מהחבורה הזאת. אז מה אתה רוצה?!!!

איתמר: האמת – שתמות בעינויים קשים. שתנינים יוכלו לך ת'ביצים. אבל בינתיים אני מסתפק בזה שתפסיק להסתובב פה עם הקופת צדקה שלך. כי אם תמשיך - אני פותח את כל מה שאני יודע עליך. ואני יודע מספיק בשביל לזיין אותך לפחות לעשרים שנה הקרובות.

מיכאל: שאני אבין. אתה מאיים עלי?

איתמר: לגמרי. אני לא אשאיר בך אבן על אבן, מייק. כל מה שתנסה לבנות – אני אדאג להרוס. אז הכי טוב. שב בבית ואל תזוז. אסור לך להסתובב חופשי מהיום.

מיכאל: אתה תצטער על זה.

איתמר: יופי. ועכשיו - קח את השמונים קילו זבל שיש עליך ועוף לי מהבית!!!

מיכאל: זה לא נגמר בזה, איתמר. שלא תחשוב שזה נגמר בזה.

איתמר: אני יודע. אף פעם לא ידעת מתי לגמור.

(מיכאל יוצא. איתמר מסתובב עם כיסא הגלגלים שלו. פוגש בעיניה של יוליה שהייתה עדה לסצנה.)

יוליה: ... מה קרה ביניכם?

איתמר: לא עניינך. את חייבת לי תשובה.

יוליה: בעקרון התשובה חיובית, אבל מחר נדבר על התנאים.

איתמר: התנאים. נראה לך שאת במצב להעמיד תנאים?

יוליה: האמת שכן.

(היא מחייכת ופונה ממנו והולכת לעבר גבריאל)

גבריאל: תברחי ממנו. את רואה שהוא מטורף.

יוליה: אתה ממש עושה עניין, מזה שאני הולכת לחשוף את עצמי קצת מולו.

גבריאל: ברור שאני עושה מזה עניין. כי את נכנסת בשמחה בדיוק לסטריאוטיפ שאת רוצה לצאת ממנו.

יוליה: רק תאר לעצמך שאנחנו מצליחים להפוך את כל הכיוון של הלהט הפסיכי שלו ומתעלים את זה לעשיית אהבה. תחשוב, למשל, איזה אורגזמות שמימיות, זה יכול להביא הוויברציה הזאת.

גבריאל: טוב, אני מבין שאת רוצה לבדוק את הגבולות שלי. אז או קיי. הנה, הגענו לגבול. את יכולה להפסיק עם הטמטום הזה. חוץ מזה מי זה אנחנו?

יוליה: אתה ואני. אני אומרת לך שאני מאמינה שיש לי יכולת לשנות אותו. הוא כולו פצע, אתה לא רואה את זה? אבל יש לו בסיס טוב, הוא מטורף על נשים.

גבריאלי: הוא חרמן! אם זאת האינדיקציה לבסיס טוב, אז לרוב הגברים בעולם יש בסיס טוב, אבל העובדה היא שהם כנראה מאוד התרחקו מהבסיס הזה כי הם אלימים ומטורפים ואת אמורה לדעת את זה הרבה יותר טוב מכל אחד אחר.

יוליה: ממך למשל אני פוחדת הרבה יותר מאשר ממנו. הוא משוגע, אבל הוא לפחות פתוח.

גבריאלי: למה אני אמור להגיד לך מה אני רוצה ואיך אני מרגיש?

יוליה: כי אנחנו יכולים להיות שותפים טובים.

גבריאלי: עוד פעם אנחנו?

יוליה: בוא נכתוב את הסיפור הזה.

יוליה: קבעתי לעבוד בניקיון פעמיים בשבוע אצל מייק ורעיה.

גבריאלי: מה, בשביל מה?

יוליה: כי אנחנו חייבים לדעת הכל. מה היה ביניהם. למה הם רבו. מה קרה לחברות שלהם. למה כל המקום הזה מרגיש חולה, כמו שאתה בעצמך אמרת. אז אני אהיה השליחה שלך ואני אקשיב ואתבונן ואז אני אבוא לכאן לספר לך ואז זה יגרה אותך לכתוב דברים והמילים יתחילו לזרום ממך וככה הכל ייפתח ויצמח לנו ספר חדש.

גבריאלי: לנו? עוד פעם הלנו הזה?

יוליה: צודק. לא לנו. אני לא יכולה לסגור עסקה כזאת על סמך אינטואיציה בלבד. אני חייבת לקרוא קודם את הספר האחרון שלך כדי להיות בטוחה שאתה הבנאדם הנכון בשבילי.

גבריאלי: הבנתי. אז בעצם מי שעומד כאן למבחן זה אני.

יוליה: אל תילחץ. פשוט אין לי מה לקרוא במיטה לפני השינה. אז אני יכולה לקבל את הספר? בהשאלה? אני אשמור עליו.

גבריאלי: (נותן לה) את לא חייבת להיות כזאת חכמה כשאת קוראת אותו. את יכולה קצת להרגיע.

יוליה: קשה לך עם ביקורת

גבריאלי: מעדיף בלי. רק תדעי שבכל מקרה לא סגרנו על כלום.

יוליה: ברור שלא. בא לך פתיחה?

(פאזזה)

יוליה: במילון. לא מה שמתרוצץ בראש הכחול שלך. התכוונתי לפתיחה במילון.

גבריאלי: אה. בסדר.

יוליה: אבל עכשיו תורך, אתה פותח.

(מהסס. פותח. מהרהר בשקט)

יוליה: מה? מה יצא?

גבריאלי: "בודד במועדיו – כינוי מליצי למי שמתבודד ומתייחד בעולמו הפנימי והפרטי ללא יכולת לשתף..."  
(הוא נותר תלוי, מהורהר. האור על זהר מנגן. האור על רעיה ומייק. יוליה עדה למתרחש ביניהם)

מייק: אז הטיפול הצליח, אה? שילמתי כסף טוב כדי שתוכלי לעזוב אותי.

רעיה: אני יודעת שזה לא מוצא חן בעיניך, כי זה אומר שכבר אין לך שליטה עלי. ושליטה זה הרי הדבר שאתה הכי אוהב.

מיכאל: רעיה, תיזהרי ממני!!!



רעיה: וכדי להמשיך לשלוט אתה תמיד מאיים. רק שאם תבדוק טוב תגלה שנגמרה לך התחמושת. במה תאיים עלי? סיכול ממוקד? פצצה חכמה? רק אל תשכח לוודא שהילדים לא בסביבה במקרה, כי לפעמים מרוב רצון להפיץ את החוכמה שלהן הן מתפזרות על משפחות שלמות, הפצצות החכמות.

מיכאל: את לא תדברי אלי ככה, הבנת?

רעיה: כן. הבנתי. זה אתה התחלת. מבחינתי אפשר היה להמשיך לשתוק.

מיכאל: מה עשיתי לך. רק תגידי לי מה עשיתי לך.

רעיה: מה אתה רוצה שאני אגיד לך, מייק.

מיכאל: שתגידי שאת מבינה שאת הולכת להרוס הכול.

רעיה: איזה הכל?! מה יש פה להרוס?! את מראית העין?! את הכאילו הזה שבנינו סביבנו? אנחנו לא זוג, מייק. אנחנו לא חיים יחד. אנחנו לא מדברים, אנחנו לא מזדיינים כבר... אני לא יודעת כמה שנים. אני אפילו לא יודעת על מה אתה נלחם. מה? אתה כל כך אוהב אותי או מה?

(פאזזה)

אתה רואה, אתה אפילו לא יכול לענות על זה. מה אכפת לך – תשקר.

מיכאל: כן, אני אוהב אותך.

רעיה: יופי.

מיכאל: תגידי לי מה את רוצה שאני אעשה, אני אעשה.

רעיה: אני לא רוצה שתעשה כלום. אני רוצה שניפרד. זה מה שאני רוצה.

מיכאל: למה?

רעיה: עוד פעם הלמה הזה? בלי סיבה, או קיי? בגלל שאני קפריזית, בסדר?

מיכאל: אני לא מקבל את זה.

רעיה: תאלץ לקבל את זה.

מיכאל: לא. את תיאלצי להוציא את עצמך מזה.

רעיה: אותי?!?! אני הבעיה? אתה רוצה את זה ככה אז אני אגיד לך את זה ככה. אני נגעלת. אני נגעלת ומתביישת. וכן, בעקבות הטיפול שלי, אני משתדלת לא לעשות יותר דברים שמגעילים אותי ומביישים אותי. נשבעת לך שעל זה שאתה, שנים, מזיין את החיילות שלך שהן בגיל של הבת שלך, אני עוד יכולה לסלוח, נשבעת לך. אבל על זחירות הדעת שלך ושל החברים שלך, אני לא יכולה לסלוח, על מסיבת הפרדה המגעילה שכל המרוצים מעצמם האלה עשו לך כאן אני לא יכולה לסלוח, על המאצ'ואיזם המפלצתי שצמח אצלי בבית, אני לא יכולה לסלוח, על זה שהלכתי ללמוד היסטוריה כי האמנתי שאפשר ללמוד ממנה ולהשתנות ופה בבית מסתובבים לי נאצים, אני לא יכולה לסלוח.

מיכאל: תיזהרי איך שאת מדברת, רעיה.

רעיה: שכחתי שאסור להשוות. מותר הכל – רק לא להשוות. כדי שנוכל להישאר גאים בזה שעוד לא הגענו ממש לשפל המדרגה. שתמיד נוכל להגיד שזה יותר טוב ממה שעשו לנו. זה יותר טוב, או קיי? אבל זה עדיין רחוק מאוד ממה שאצלנו היהודים נקרא צלם אלוהים.

מיכאל: אצלכם היהודים.

רעיה: בדיוק. אצלנו היהודים.

מיכאל: את השתגעת.

רעיה: נכון מאוד. הנה סיבה טובה לעזוב אותי. תעזוב אותי. תעזוב אותי. תעזוב אותי. ועל מה הייתה המסיבה, אני רוצה לדעת. מה בדיוק חגגתם? הרי העיפו אותך מהצבא חמש שנים לפני שהיית אמור לפרוש, לא? אז מה בדיוק חגגתם?

מיכאל: אל תדברי על דברים שאת לא מבינה בהם.

רעיה: נמאס לי, מייק. נמאס לי לכסות עליך, לטפל בך, לרחם עליך, לתמוך בך, להצדיק אותך ולהציל אותך. נמאס לי. אתה הרי רב עם כולם. רבת עם החבר הכי טוב שלך, אתה רב עם הילדים שלך, אתה רב איתי ונראה לי, שיותר מהכול, אתה רב עם עצמך.

מיכאל: וואוו. איזה תובנות עמוקות.

רעיה: אולי תעצור רגע, מייק. אולי תעצור רגע ותחשוב שאולי לא כולם טיפשים ואתה חכם. אולי לא כולם טועים ואתה צודק. אולי פשוט תנסה להיזכר באיזה גבר היית ומה נהיה ממך. תנסה אולי לשאול את עצמך שאלות במקום לדעת הכול, כל הזמן.

מיכאל: אל תדאגי, אני שואל את עצמי שאלות. המון שאלות. אני שואל את עצמי למשל איך זה שאני חי עם אישה בלי טיפת מודעות עצמית. עם מי את רוצה שאני אזדיין, אה?? עם הספרים שלך? עם המאמרים שלך? מה בדיוק אמור לעורר אותי בך, שאלת את עצמך פעם, או שזה רק אני שצריך לשאול את עצמי שאלות?

רעיה: (מתפרצת. נשברת.) נהדר. אז עוד יותר טוב. אני מגעילה אותך. אז בכלל טוב. אז לך!!! רק לך!!! כי גם אתה מגעיל אותי! מגעיל!!! נורא!!! הייתי מקיאה עליך. מקיאה!!! בללעע!!!

מיכאל: רעיה, אני אהפוך את החיים שלך לגיהינום.

רעיה: אני יודעת.

מיכאל: מה?? מה אמרת??!!!

רעיה: שאני יודעת שאתה יכול להפוך את החיים לגיהינום.

מיכאל: תסתמי את הפה שלך!

רעיה: השאלה רק אם אתה יכול להפוך אותם גם לגן עדן.

מיכאל: תסתמי את הפה שלך, הבנת? תסתמי אותו כבר אם את לא רוצה שאני....!!!!!!

(מתקרב אליה באיום. הולך להכות אותה. היא מצטנפת. יוליה נכנסת. הוא מבחין בה. נעצר. יוצא. רעיה נוזלת לרצפה, מתייפחת, מכונסת. יוליה ניגשת אליה. מתכופפת ומתיישבת לצדה, מלטפת את שיערה. עולה הנגינה של זהר, עליה עולים צילי ההקלדה של גבריאל על המחשב הנייד שלו. הוא כותב באקסטאזה. כותב. כותב. עוצר את כתיבתו. יוליה ורעיה נפרדות והולכות לדרכן. גבריאל מדבר לבלה)

גבריאל: (לבלה) היא פתחה לי את הדרך המניאקית!!! **מה אני עושה איתה בלה, מה אני עושה איתה? אל תעני לי. אני יודע שאצלך הכל אפשרי. זאת הייתה שאלה רטורית, או קיי? מה זה רטורית? איך אני אסביר לך את זה.... שאלה שהתשובה עליה ידועה מראש או שעדיף שתישאר תלויה באוויר כדי שתוליד עוד ועוד שאלות. הבנת חמודה? יופי. אז תסבירי לי בהזדמנות.**

(האור עולה על יוליה. לבושה חלוק סקסי. בידה המילון. נעמדת מול איתמר. חושפת את עצמה בפניו. גבה אלינו. היא קוראת מהמילון)

יוליה: "גילוח: הסרת השיער בתער או במכשיר אחר. חשיפה.

חשיפה: גילוי, ערטול, הסרת כיסוי.

וגם - התגעשות.

התגעשות - התרגשות גדולה.

התרגשות - התעוררות רגשות עזים.

רגש - תחושה נפשית. חוויה פנימית.

חוויה. הרגשה עמוקה. התרשמות רבה מדבר מה מלווה רגשי התפעלות.."

אתה יכול אולי לנסות להביע קצת רגשי התפעלות, שאני לא ארגיש כל כך מטומטמת?

איתמר: וואו. כיפאק היי!! אולה!!!

יוליה: לא רע.

איתמר: אז אני מבין שהתשובה חיובית.

יוליה: קצת יותר מחיובית, אפילו. אני רוצה להציע לך לשכלל את העסקה.

איתמר: נשמע מעניין.

יוליה: מסעיר, הייתי אומרת. למי אתה הולך להראות את הצילומים האלה?

איתמר: לאף אחד. לשימושי הפרטי.

יוליה: טעות חמורה. ו-בזבז נוראי. (מחווה על גופה) אם כבר להפקיר את הדבר היפה הזה, אז לא רק לשימושים פרטיים. זה חומר עם פוטנציאל לסטארט-אפ בינלאומי ברמות מטורפות.

איתמר: סטארט-אפ.

יוליה: בדיוק. סטארט-אפ. או..מיזם אינטרנטי, אם אתה רוצה לדייק. הרי מה החומר הכי נפוץ באינטרנט?

איתמר: בטח פורנוגרפיה.

יוליה: תשובה מלאה. אפשר להגיד שחיץ הנקבים על כל המשמעויות הארוטיות והסימבוליות שלו הוא כנראה הדימוי הוויזואלי הכי נפוץ בעולם כרגע. אז אנחנו הולכים לפתוח באינטרנט אתר שיש בו קודם כל את הסחורה הכי מבוקשת – החריצים, החורים, הקפלים, הגבעות והעמקים שלי מכל כיוון וצורה אפשריים ובלתי אפשריים. ואנחנו הולכים לשבור את השוק כי אני לגמרי בעניין של להיחשף, ככה שהצלחת ה..."מיזם שלנו" תלויה רק בך.

איתמר: שזה אומר ....

יוליה: אתה מודע לזה שאתה לא הכי נורמאלי, לא? או שאני מחדשת לך משהו. אתה בטח מרגיש שאתה לא בדיוק באיזונים, לא?

איתמר: או קיי, מספיק עם זה.

יוליה: אז רק תאר לך שהאתר שלנו מביא בנוסף לויז'ואל הרגיל גם את הסיפור של מהלך התיקון הנפשי של גבר פגוע וזועם ששונא את כל העולם, ואנחנו, כלומר היוזרים

המאוננים מלווים אותו כל הדרך עד שהוא לומד לעשות אהבה. ולא רק זה, אלא שהוא נהיה מאהב – על ובנאדם מקסים וידידותי לסביבה. זה הסטארט-אפ הפורנוגרפי-רוחני הראשון בעולם. תוסיף לזה את העובדה שיש פה אלמנטים של טיפול פסיכולוגי ופורמט של תוכנית ריאליטי – ויש לך שלאגר בינלאומי בטוח.

איתמר: את לא רצינית, נכון?

יוליה: מה נראה לך?

איתמר: את בחורה חריפה, אין מה להגיד. את יכולה לעזוב. אני אבקש שישלחו לי מישהי אחרת.

יוליה: פחות אינטליגנטית והרבה פחות רהוטה. עם עדיפות למגמגמת.

איתמר: בדיוק. מאיפה העברית הזאת בכלל?

יוליה: קיבלתי ממישהו. עזוב, סיפור ארוך וגם ממש לא משנה את העובדה שאני לגמרי רצינית איתך. מה לא בסדר? אנחנו גם בונים סיפור שאולי יעזור לך לחזור להיות בנאדם וגם נהיים מיליונרים על הדרך. נראה לי מושלם.

איתמר: עזבי. די. הבנתי. לכי.

יוליה: למה? כי זה דורש ממך לצאת מהמקום התקוע שלך?

איתמר: לא יודע. אין לי כוח לטיפולים. אין לי כוח למיזמים. אין לי כוח לעומקים. ולך אין מושג על מה את מדברת!! כי ממך לא לקחו אף פעם את החיים שלך. וסתם!!! את יודעת מה זה סתם?!! סתם!!!

יוליה: תחשוב על זה. עכשיו זאת אני שנותנת לך זמן לחשוב. בינתיים אני נשארת.

(יוצאת. מוסיקה. יוליה וגבריאלי)

גבריאלי: אני לא בטוח שזה בריא.

יוליה: מה לא בריא?

גבריאלי: זה שאת ממשיכה לבוא לפה.

יוליה: מאיזה בחינה לא בריא? רגע, זאת מטאפורה או מה? לא בריא למי? אני דווקא מרגישה בריאה. שזה אגב (פותחת מילון) .... בריאה... בריאה - יצירה, עשייה, הטבע, העולם שנברא. אני מאוד בריאה. מי לא בריא? אתה? אני גורמת לך להיות פחות בריא ממה שהיית אם לא הייתי באה אליך? זה מה שאתה מתכוון?

גבריאלי: אני מתכוון שתפסיקי להטריף לי ת'שכל עם הסיפורים שלך. שאני לא בטוח, אגב, שאת לא ממציאה אותם.

יוליה: בוא נבדוק רגע במחשב שלך כמה פעמים בדקת, למשל, אתמול בלילה, אם אני ממציאה את הסיפורים שלי כדי להיות ממש, ממש בטוח?

גבריאלי: עזבי!!! לא מבין למה את עושה את זה.

יוליה: כרגע. בגדול – משני טעמים עיקריים: קודם כל, יש לנו כבר מאה אלף מינויים ועוד היד נטויה, כמו שאומרים. תכפיל בעשרה דולר לחודש ותבין שאני בדרך להיות אוליגרכית רוסייה. חוץ מזה, שעל הדרך, נראה לי שאני נהנית לגלות מחדש כמה עלוב זה להיות גבר. כמה אתם נשלטים. תאר לך, באמצע מלחמה נגיד, באמצע הקרב המכריע, פתאום מוקרנים על רקיע השמיים מאות אברי מין נשיים משלל זוויות. זהו. המלחמה נגמרה. אין יותר אהבת מולדת. קדושת האדמה. כלום. האידיאולוגיות מתפוגגות. כל הגברים מעבירים את הריכוז מהצעצועים המכנים האידיאולוגיים שלהם לצעצוע האולטימטיבי.

גבריאלי: יופי. אז יש לך עוד סטארט-אפ – הקרנת פורנו על האטמוספירה. אבל האמת שעם כל כמה שאת מגניבה ושנונה, בכל זאת הייתי שמח שלא תדברי אלי ברבים.

יוליה: אתה לא צריך להרגיש אשם שבילית איתי באינטרנט, כי מה שבניתי שם זה לא אתר פורנוגרפי שמנציח את האישה כאובייקט, אלא מקדש רוחני שאליו נכנסים כל יום מיליוני גברים כדי להשתחוות ולהודות באפסיות המוחלטת שלהם מול פלא הבריאה, הבריאה. אני עושה פה מהפכה! אתה מבין?

גבריאלי: מה את רוצה להוכיח? שאני אפס? לא צריך תיאוריות מרחיקות לכת בשביל זה.  
תשאלי אותי אני אגיד לך.

יוליה: אני לא רוצה להוכיח לך שאתה אפס.

גבריאלי: אז מה את כן רוצה?

יוליה: שתאהב אותי.

גבריאלי: למה?

יוליה: כי אני אוהבת אותך.

(פאזזה)

אתה לא מתכוון להגיד לי משהו?

גבריאלי: כמו מה

יוליה: לא יודעת. "גם אני, או אני לא בנוי לקשר. או אני בשום אופן לא מתכוון לבנות קשר עם אישה שמוכרת את הגוף שלה באינטרנט, טפו!! פערי גיל, הבדלי מנטאליות".  
לא יודעת – משהו. אני מפילה פה פצצה, ואתה שותק.

(שותק)

ואתה ממשיך לשתוק. (שתיקה) לא יכול להיות שאת הספר הזה כתב בנאדם שלא יודע כלום מהחיים שלו. קח תקרא. אולי תלמד משהו. חומר מעולה. עמוק. חשוף. זורם. משעשע. אם כי גם בעייתי באיזשהו אופן.

גבריאלי: באיזה אופן בעייתי באיזשהו אופן?

יוליה: מה? אתה מוכן לדבר איתי על ספרות? אני לא תת רמה בשבילך?

גבריאלי: אם ממשיכים לדבר עלי, אני מוכן לחיות עם זה.



יוליה: בעייתי במובן שאני יכולה לתאר לעצמי שאתה בטח תקוע בלפענח את סוד הקסם הגאוני של זה כדי לשכפל את זה. זה לא עובד ככה.

גבריאלי: זה יהיה פשטני מצדי אם אני אקח מכל מה שאמרת, רק את זה שחשבת שזה גאוני?

(מתקרבת אליו לנשיקה. הוא מתרחק)

למה אתה לא מרשה לעצמך חיים, גבריאלי? אתה לא מבין שאם לא תתעורר ותעשה עם עצמך משהו, אתה תנבול ותמות?

גבריאלי: את לא מבינה. שלא אכפת לי לנבול ולמות.

יוליה: אתה בדיכאון.

גבריאלי: ואת רגישה לניואנסים.

יוליה: או קיי. עזוב את עצמך. אבל את הילד שלך אתה חייב להציל לא? הבן שלך לא אשם שאתה אגומניאק דפרסיבי והוא סובל. תעזוב את עצמך. בסדר. אבל תנסה להציל את הילד הזה, כי אולי הוא כן רוצה לחיות ואתה רק לא מוכן לצאת מהפוזזה שלך ולהפיח בו חיים.

גבריאלי: אני לא יכול. לא מסוגל, בסדר? את מבינה מה זה לא מסוגל? את מבינה שגם להגיד לך אני לא מסוגל אני בקושי מסוגל? את צודקת. צריך להציל את הילד הזה. את לא מבינה שכל מה שאני נוגע בו מת? את לא מבינה שאני מפחד שאם אני אתקרב אליו, אני אהרוג אותו, כמו שהרגתי עד היום כל דבר שהיה לי חשוב?

יוליה: אתה יכול להשתנות.

גבריאלי: זה לא בידיים שלי.

יוליה: אתה אוהב אותי? אל תענה לי. קח זמן. תנסה לענות לי רק אחרי שניקית את כל  
האי אפשר והלא יכול להיות ותנסה לגעת ברגע שהעיניים שלנו נפגשו בפעם הראשונה.  
זה לא היה העונג השמימי בהתגלמותו?

גבריאלי: זה כן היה העונג השמימי בהתגלמותו.

יוליה: אז הכל אפשרי.

גבריאלי: אני מפחד להרוג גם אותך.

יוליה: אני נראית לך כמו משהו שאפשר להרוג?

(פאזזה)

יוליה: תגיד לי שאתה אוהב אותי, בבקשה תגיד לי שאתה אוהב אותי.

גבריאלי: לא יכול.

יוליה: להגיד, או לאהוב?

גבריאלי: לא יודע.

יוליה: אבל אתה מבטיח לברר?

גבריאלי: כן, אני מבטיח לברר.

יוליה: איך תברר?

גבריאלי: אני בטח אפתח מילון, לא?

יוליה: לא יעזור. אתה מקרה קשה. תפתח תנ"ך

גבריאלי: עד כדי כך.

יוליה: אתה יודע איך רבי נחמן היה עושה טיפולים פסיכולוגיים לאנשים?

גבריאלי: לא. אבל את בטח תספרי לי

יוליה: הוא היה שולח אותם לסיפורים. הוא היה אומר להם נגיד "אתה משורש נשמתו של יצחק" "את משורש נשמתה של דבורה" ושולח אותם לעבודה.

גבריאלי: את לא רומזת בזה שאני צריך טיפול או משהו.

יוליה: חלילה. אתה אחד הבריאים. אבל אם נגיד לא היית כזה בריא, ואני נגיד, הייתי רבי נחמן מברסלב, וברור שאני לא, כן? כי אני הרי אפילו לא יהודייה, אז יכול להיות שהייתי ממליצה לך על משהו.

גבריאלי: על מה?

יוליה: על.... בוא נראה.... נרקיסיסט..., מוכשר..., אגו מניאק..., מתנשא..., חכם..., מאניה-דפרסיבי..., מפונק, מגלומן.... אתה משורש נשמתו של יוסף.

(הוא הולך ממנה. נסער. שקט.)

יוליה: צוחקים איתך. אז אתה לא משורש נשמתו של יוסף. עזוב את זה.

( יוליה מתחילה לשיר לבלה שיר ברוסית כמיהה וגעגוע. זהר מנגן. קרוע. האור על איתמר ויוליה)

איתמר: הצלחנו לחסל כמה, אבל לא את כולם. ואז הם התחילו לברוח חזרה לכפר שלהם, למחנה פליטים שלהם ואנחנו אחריהם. היינו כבר בסופר עצבים עליהם כי הם הצליחו להוריד לנו שני חבר'ה, וידענו שעד שאנחנו לא מחסלים את כולם אנחנו לא יורדים מהם. אבל פתאום אנחנו מוצאים את עצמנו בתוך הבית שלהם, מבינה. בסמטאות המסריחות האלה שבשבילם זה מגרש כדורגל ובשבילנו הגיהנום. זה היה מפחיד. עצרנו לרגע כדי לנסות להתמקם. בום. צלף מאחד הבתים מוריד לנו חייל. מטר ממני. אנחנו תופסים מחסה ומבינים שאנחנו צריכים לרדת מהאדרנלין ולעשות החלטה שקולה. זה לא הולך להיות קל לדוג את החבר'ה האלה אחד אחד מהחורים שלהם. אנחנו צריכים להחליט אם אנחנו מוותרים וחוזרים הביתה עם גאוה

פגועה, אבל חיים, או נכנסים בהם עד הסוף ומשלמים את המחיר. לי היה ברור שאנחנו צריכים להתקפל. לא היה לנו שום סיכוי. אבל מייק הוא המפקד. אני רק הסגן. הוא מסתכל אלי ואומר נכנסים. עכשיו שתביני, במצב כזה, חייבים, מה שנקרא, לזהות את מקור הירי. יש צלף או צלפים בכמה חלונות מתוך מאות שיש שם, וכדי להתקדם פנימה לתוך הכפר חייבים לזהות מאיפה הם יורים ולחסל אותם. אז חייבים פיתיון. מישהו שיחשוף את עצמו ויגרה את הצלפים לירות בו ולחשוף את עצמו. וברור שהמישהו הזה הוא אחד משנינו. כי זה מין מיתוס כזה כאן – המפקדים הולכים ראשונים. שני חבר'ה בני קרוב לארבעים עם משפחות בבית, שוכבים אחד ליד השני בעפר של איזה קיבינימט וצריכים להפיל ביניהם גורל על החיים שלהם. והיה ברור, כי זה היה כבר טקס קבוע בינינו שהראשון שאומר "אני הולך". אז השני הולך בסוף.

ככה זה תמיד היה בינינו. הראשון שאומר אני הולך אז השני בג'סטה אצילית של "מי ייתן מותי תחתך היום" אומר עזוב, אני הולך. ואף אחד מאתנו לא אומר אני הולך, כי הפעם ברור לגמרי שאחד מאתנו הולך להיות הקורבן. אז שקט. ואני אומר לעצמי קיבינימט, תגיד לו כבר שנרד מזה, תאסוף כוחות ותגיד לו שזה מטורף. אבל לפני שאני מצליח להגיד משהו הוא אומר – "אני הולך". זהו. הלך עלי. אני כבר לא יכול להגיד כלום. אני מסתכל אליו, מנסה לקלוט אם הוא רציני. הוא רציני לגמרי. הוא יותר מרציני, הוא מסתכל עלי במבט הזה שיש רק לשני זכרים שמתחת לחברות והאהבה שלהם, מסתתרות כל הזמן התחרות והאיבה.

ואני לא מצליח להגיד לו את ה"עזוב, אני אלך", הקבוע. ואני רוצה להגיד לו, בוא נחזור הביתה, מייק, נדאג למשפחות שלנו, נגשים את החלומות שלנו, נשקם את היחסים עם הנשים שלנו, בוא נצא מהחרא הזה!!!

ואני מסתכל עליו במבט מתחנן, אבל שום אלוהים לא מתגלה להראות לו השה לעולה ואחרי שקט שנראה לי שעות אני שומע את עצמי אומר "עזוב, אני אלך".

איך שאני יוצא אני חוסף כדור ממישהו שצפה את המהלך הבא שלי והכוונת שלו כבר חיכתה לי בדיוק במקום.

ולא יודע.... תקראי לזה תת מודע... תקראי לזה אני לא יודע מה.... אני פשוט ידעתי באותו רגע שהוא רוצה להיפטר ממני. הוא פשוט שלח אותי לשם. הקריב אותי. ועל זה אני בחיים לא אסלח לו.

(פאזזה)

(האור על רעיה ומייק)

מיכאל: יכול להיות שראיתי אותך מתנשקת עם העוזרת הרוסייה?

רעיה: יוליה. קוראים לה יוליה. כן. יכול להיות. מאוד יכול להיות.

מיכאל: אז זה העניין. את יוצאת לך פתאום מהארון בגיל ארבעים וחמש.

רעיה: אל תעשה לעצמך את החיים קלים, מיכאל. אני לא לסבית, אם לזה התכוונת במטאפורה המקורית שלך. בסך הכל מסתבר שהייתי זקוקה למגע אנושי. ואני חושבת שאי אפשר לבוא אלי בטענות על זה.

מיכאל: מגע אנושי. יופי. אז למה את לא הולכת עם זה עד הסוף?

רעיה: מאיפה אתה יודע שלא הלכתי? האמת שרציתי, "ללכת עם זה עד הסוף" כמו שאתה קורא לזה, מאוד רציתי. ואתה יודע למה? כי היא עוררה בי תשוקה. שזה משהו שכבר הייתי בטוחה שלגמרי מת אצלי.

מיכאל: אה, תשוקה. הבנתי. אבל בכל זאת לא הלכת על זה, נכון? ולמה. כדי שתוכלי, כמו תמיד, גם לא לקחת אחריות על כלום וגם להמשיך להאשים את כולם.

רעיה: האמת, הרבה יותר פשוטה מיכאל, האמת היא שהיא הצליחה בתוך הלהט, לעצור ולהגיד באופן הכי..... נקי, שהיא חושבת שבשביל שזה יהיה טהור ונכון, אז אני צריכה ללכת קודם לברר אם יש עוד ביני לבין הגבר שאהבתי איזה ניצוץ, או זיכרון של מה שהדליק את הקשר בינינו.

מיכאל: כל זה ברוסית?

רעיה: בעברית מדהימה. מילה במילה.

מיכאל: אני מקנא בך. אני מקנא בך שמה שמעסיק אותך זה ניצוצות וזיכרונות. כי מהמקום שאני נמצא בו זה לוקסוס גדול כל הנבירות האלה. אני, לצערי, לא עסוק בלבטים רומנטיים של נערות מתבגרות. מה לעשות, שזה לא מה שמעסיק אותי עכשיו.

רעיה: אז מה כן מעסיק אותך עכשיו. על מה אתה כן מדבר עם עצמך. כי אני מרגישה שקשה לך ורע לך. וכואב לי לדעת שאחרי כל השנים האלה, אני לא הבנאדם שיכול לעזור לך. **אם מישהו בכלל יכול לעזור לך.**

**מיכאל: בשביל מה הוספת את זה.**

**רעיה: את מה.**

**מיכאל: את ההערה הצינית בסוף.**

**רעיה: הרגל. אתה צודק. סליחה. אני מבקשת, אם אתה מוכן, למחול ולמחוק את ההערה הצינית בסוף.**

**מיכאל: את רוצה לדעת על מה אני מדבר עם עצמי.**

**רעיה: מאוד.**

**מיכאל: את באמת רוצה לדעת? או שרק אם בטוח שמה שאני מדבר עם עצמי מתאים בדיוק למה שאת מדברת עם עצמך?**

**רעיה: אני באמת רוצה לדעת.**

**מיכאל: אני אגיד לך למה אני לא יכול להגיד לך. אם את כבר מדברת על... רגשות וכל זה. אז.. מה שאני יכול להגיד לך, זה שאני מרגיש שאני לא יכול להגיד לך על מה אני מדבר עם עצמי כי אני פשוט..... לא נותן בך אמון. פשוט ככה. כואב, אבל מציאותי.**

**רעיה: לא נותן בי אמון.**

**מיכאל: בדיוק. את יכולה להגיד שזה באשמתי. שאני הזנחתי והרסתי והכאבתי ואת מלאך, אבל המציאות היא שאת צודקת. יש בינינו קיר. את אומרת שאני בניתי אותו לבד. יופי. זה עדיין לא משנה את העובדה שאני מרגיש שאת אורבת לי מאחורי הקיר הזה ולא בדיוק מחכה לקבל אותי בזרועות פתוחות אם אני במקרה אפול עליך כשאני אנסה להסתנן לצד שלך.**

**רעיה: ואם אני מבטיחה לך שאני אנסה בכל זאת לקבל אותך בזרועות פתוחות?**

**מיכאל: אני לא מאמין שאת מסוגלת.**

רעיה: תנסה. אני אישה. אני גמישה בעיקרון.

מיכאל: כן, בעיקרון כולנו גמישים.

(פאזזה)

**רעיה: זה עד כדי כך נורא?**

**מיכאל: יותר ממה שאת יכולה להעלות על הדעת.** אני הסתבכתי קשה, רעיה.

רעיה: אני יודעת. אני מרגישה את זה. אבל אולי זה אפשרי... אם.... בכל זאת... נמצא דרך לעשות את יחד....

מיכאל: אני יכול לסמוך עליך? את בכלל חברה שלי?

רעיה: היי, זה כמו שהיית שואל אותי פעם. (פאזזה) אני הכי חברה שלך בעולם, טמבל. אני....

מיכאל: אוהבת אותך. היית אומרת, אני אוהבת אותך.

רעיה: נכון. זה באמת מה שהייתי אומרת.

מיכאל: או קיי, רעיה. אני אגיד לך את זה בצורה הכי.... נקייה כמו שקראת לזה, על מה אני מדבר עם עצמי כל הזמן.... וזה אפילו יכול להישמע אולי פשוט כי אני מדבר עם עצמי כל הזמן, פחות או יותר, רק על דבר אחד.... יש לי משהו שמתרוצץ לי כל הזמן במוח ולא עוזב אותי. "מדיר שינה". מכירה את הביטוי הזה? זה מין ביטוי כזה שמשתמשים בו לפעמים כדי להגיד היה קשה להירדם וכל מיני כאלה, אבל כנראה שרק כשאתה חווה משהו, אתה יכול להבין מה זה אומר, כי השינה ממודרת ממני, רעיה. את מבינה? כבר חודשים. אני ממודר ממנה והיא ממני. לה אין אישור לעטוף אותי ולי אין אישור להתנחם בזרועותיה.

רעיה: ממי היא צריכה אישור?

מיכאל: לא יודע. ממני כנראה. היא צריכה שאני ארגיע אותה, שאני אגיד לה שזה בסדר. שאפשר לחיות עם זה.

רעיה: עם מה?

מיכאל: עם זה שהרגתי משפחה, רעיה. בטעות. אבל הרגתי.

(פאזזה)

רצית את זה נקי.

רעיה: משפחה?

מיכאל: אמא, אבא ושני ילדים. בן ובת.

רעיה: כמונו.

מיכאל: כן. כמונו. היה חושך. באיזו חורשה ליד שכם. הייתי באוטו עם איזו...

רעיה: ...או קיי....

מיכאל: כן. תודה. שמעתי מבחוץ קולות. נבהלתי. יצאתי ו.... הורדתי עליהם מחסנית. חזרו מאוחר מהעבודה בשדה. עשו דרך קיצור מהחורשה כדי לא לעבור במחסום.

( פאזזה )

דברי אלי רעיה.

(פאזזה)

את חושבת שאת יכולה לסלוח לי... את מאמינה שאני אוכל מתישהו לסלוח לעצמי....?

רעיה: לא מייק. אני לא אוכל. כי יכולנו לעצור את זה ולא עצרנו, אני לא אוכל לסלוח, מייק, כי ראינו שזה קורה ולא עצרנו, לא עצרנו לבדוק ממה אנחנו כל כך מפחדים? למה? מה זה המוות הזה שאנחנו מקדשים? מה זאת המלחמה הזאת שאנחנו לא



מסוגלים לשמוט? אולי גם ברצח הזה אני אשמה? אולי גם בזה אתה רוצה שאני אקח חלק?!!!

(האור על יוליה ואיתמר. גבריאל כותב. כאילו "כותב" את הסצנה אותה הם מבצעים)

איתמר: "אם רק תאמין" "אם רק תאמין". אין לי מה לעשות עם החרא ה"ניו אייגי" הזה, את מבינה? זה לא מקדם אותי. כי בדיוק הדבר הזה שאני אמור להאמין בו, הוא זה שכביכול אחראי לזה שנדפקתי, לא? אבל זה לא עובד ככה. דברים קורים, או קיי? מקריות, גורל. מזל דפוק, לא יודע מה להגיד לך. אבל בטח לא בגלל שיש איזשהו תכנון קוסמי שדואג לפגוע בנו במקומות הכי אפלים כדי ללמד אותנו לתקן אותם. זה פשטני וזאת רוח'ניות בגרוש שלא מקדמת אף אחד לשום מקום. את מבינה את זה?

יוליה: כן. מבינה. השתכנעתי. תודה. פתחת לי את העיניים.

איתמר: מה את צינית? מה את צינית? למה?!!!

יוליה: תירגע, איתמר. אתה הורס לנו את העסק. אנשים משלמים כסף כדי לראות פה סקס משולב בצמיחה נפשית. ואתה צורח כמו מפגר. זה לא אטרקטיבי.

איתמר: אז תפסיקי לשגע אותי, עם האמונות שלך וכל השטויות האלה.

יוליה: שטויות, אה? על מה אתה חושב כשאתה רואה אותי נפתחת מולך?

איתמר: על כלום. תעזבי אותי.

יוליה: הדחף הראשוני שלך הוא לחדור או לנשק וללקק?

איתמר: זה שאלון אמריקאי?

יוליה: אני מעדיפה את המנשקים והמלקקים. את אלה שרואים את המטאפורה הקוסמית שגלומה באיבר המטורף הזה, שהוא גם הכי חסר פשר ואינסופי וגם הכי מגרה לזיווג ויצירה.

איתמר: או קיי, ונגיד שאני רואה את זה. מה אני עושה עם זה?

יוליה: נפרד. מכול מה שאתה חושב שאתה יודע על עצמך והולך פנימה לאמונה.

איתמר: שם זה האמונה? בטוחה? אז אני כנראה בנאדם מאוד מאמין.

יוליה: איך היו הזיונים שלך עם אשתך?

איתמר: עם מירב? מה זה קשור?

יוליה: תודה שבינוניים במקרה הטוב ודי גרועים בסך הכל.

איתמר: סבירים, טוב?

יוליה: זאת אומרת די גרועים. תודה.

איתמר: בסדר. בסדר. את יודעת הכול. יופי. את גאונה. את בטח גם חושבת שאת נורא עוזרת לי בזה, לא?

יוליה: מירב? קוראים לה מירב?

איתמר: כן, קוראים לה מירב. למה? גם על זה יש לך משהו נורא חכם להגיד?

יוליה: משחק מילים אידיוטי שמתרוצץ לי בראש. לא חובה. אתה צודק.

איתמר: נו, אז תגידי

יוליה: אתה יודע שאתה משדר לי מסר נורא כפול.

איתמר: יופי. מצחיק.

יוליה: סתם. חשבתי על המילה "מירב" שהיא גם החלק המירבי, הגדול, אבל גם "מים רבים" כאילו כדי להוציא ממנה את המירב, מהמירב, היית אמור לעורר ממנה מים רבים לגרות אותה ברמות האלה, אתה יודע שנשים משפריצות, נהפכות לנביעה כזאת, מין

מזרקה. שפיכה נשית, נדמה שקוראים לזה. שזה אגב קטגוריה שהייתי שמחה לצרף לאתר שלנו. דווקא בא לי. אף פעם זה לא קרה לי. אתה בא ננסה?

איתמר: לא. אני לא בא ננסה.

יוליה: תפסיק להתנהג כאילו רק אתה יודע מה זה כאב וסבל בעולם הזה, או קיי? כי לא רק אתה פצוע! אני לא למדתי על אמונה מספרים, איתמר! אני נזקקתי לה כדי להמשיך לחיות, אחרי שקרעו אותי לחתיכות!! אנחנו צריכים לשמוט, איתמר. לסלוח. אנחנו הרי נאחזים, אנחנו מאוהבים בסיפור הדפוק שבנינו לעצמנו בראש, וזה בדיוק מה שתמיד חוצץ בינינו לבין האמונה היי, וזאת הבחירה! כי הרי רק שם באמונה, יש לנו כל פעם מחדש הזדמנות לבחור אם לנסות להיות מי שהיינו יכולים להיות, או לזנוח את האפשרויות ולהישאר מי שאנחנו. אני גדולה!!! הרבנית יוליה!

.....

איתמר: תכל'ס. תכל'ס. מה לעשות? מה את רוצה שאני אעשה?

יוליה: אה, תכל'ס. אז תגיד תכל'ס. קודם כל, בינתיים, כמה שזה אולי לא נעים לך לשמוע, אתה זיון די בינוני, איתמר. ולא בגלל שלא עומד לך, כמו שאתה מספר לעצמך, אלא בגלל שאתה מתוסבך ברמות מפחידות, אתה כאילו מפחד מה"מוח החולני שלך" ומה שאתה לא מבין זה שהמוח שלך ממש לא חולני. הוא מוח גברי סטנדרטי לחלוטין. בוא נעשה צעד צעד, או קיי? אני לא רוצה להיכנס לפרטים כי יש לנו המון לקוחות דתיים, בעזרת השם, אבל אני בטוחה שאתה מבין את הכיוונים. מדובר בכל הכיוונים. למעלה. למטה. הפוך ולצדדים.

איתמר: בסדר, בואי נעשה את זה כבר. לא יכול עם הזיוני שכל האלה.

(האור על זהר וגבריאלי)

גבריאלי: אתה בכלל רוצה? חשוב לך שנחזור להיות חברים או שזה בסדר לך ככה.

זהר: לא יודע.

גבריאלי: כי אולי... מבחינתך אני יכול למות.

(פאזזה)

זהר: לא יודע מה להגיד לך.

גבריאלי: קודם כל אני חושב שחשוב שנזכור שאמא מתה מסרטן.

זהר: "סרטן הוא מקום שנסגר מרוב כאב ומפסיק את הדיאלוג עם הסביבה שלו" עמ' 168 למטה. מילים שלך.

גבריאלי: או קיי. בסדר. אבל אולי אפשר בכל זאת שננסה להבין יחד.

זהר: אין כאן מה להבין. עמד לך הזין.

גבריאלי: אני אשם. אני אשם. אני אשם. אני מודה שאני אשם. אני יודע את זה. מה לעשות עם זה עכשיו. תגיד לי מה אתה חושב שאני צריך לעשות? להרוג את עצמי?

זהר: מה, אתה חושב שלא שמתי לב ממתי נהייה לך פתאום נורא דחוף לדבר איתי?

גבריאלי: אתה רואה הכול, אני יודע. ואין לי גם מה להסתיר ממך. להפך אני רוצה לחשוף הכול בפניך.

זהר: לא צריך שתחשוף בפני. אתה אבא שלי. תישאר אבא שלי וזהו.

גבריאלי: כל החיים חלמתי על השיחה המשמעותית, המרפאה, שאני אעשה עם אבא שלי.

זהר: ועובדה שבסוף לא עשית.

גבריאלי: התחלתי לדבר איתו רק עכשיו, כשהוא מת. מסתבר שהוא דווקא בסדר. השאלה רק אם חייבים לחכות שמישהו ימות כדי להתחיל לדבר איתו.

זהר: אתה צריך לשאול את זה את עצמך, לא אותי.

גבריאלי: שאלתי את עצמי. אני מתחנן שתסלח לי, זהר. שתנסה להבין שאם נרשה לעצמנו למחול ולחמול, אז יש לנו אולי סיכוי לבנות חיים.

זהר: אנחנו לא אמורים לבנות חיים. אני פה רק בינתיים עד שאני מסתדר, אתה יכול להירגע. מה קרה? אתה מסטול? אתה מרגיש צורך בלתי נשלט לחבק את כל העולם? חכה שעה, זה יעבור לך.

גבריאלי: מה אני צריך לעשות כדי שתדבר איתי בגובה העיניים, זהר.

זהר: אולי לנסות לדבר איתי בגובה העיניים.

גבריאלי: יוליה.... קוראים לה יוליה...

זהר: אני יודע.

גבריאלי: היא... שלחה אותי.... לקרוא על יוסף.... אתה יודע, כתונת הפסים וזה....

זהר: זהר: נורא מיסטי.

ואיך שהתחלתי לקרוא ה..דמות של יוסף... פשוט ..... התלבשה עלי. אני רואה את יהודה אח שלי הבן זונה, ניגש ומשתחוה אלי והוא מספר לי איזה מסכן הוא, שהוא ירד למצרים ועלה ועוד פעם ירד, ועוד פעם ירד. וכל פעם שהוא אומר ירד, שש פעמים, אני רואה את כל סיפור החיים שלי בעיניים שלו, את כל התהומות שלי. את החושך. המכות שהם הכניסו לי. הבור. המכירה. הכלא. ובמקום שיעלה בי הזעם ואני ארצה לקרוע אותו, אני מבין פתאום משהו. אני מבין שהבורות האלה זה מה שבנה אותי. אני מבין שבזכות הבורות האלה צמחתי למה שאני. כי אני הרי הייתי יוסף המעצבן עם הפוזה של הגאון שמשמש בזה כדי להתנשא מעל כולם. אני הייתי חרא נרקסיסטי מפונק וחסר ביטחון. הקמתי מסביבי חומות. שחצנות. ציניות. התנשאות. שאף אחד לא יוכל להתקרב אלי, ולראות שעמוק בפנים אני לא באמת מאמין שאני גאון. פתאום אני מבין שרק כשהייתי עמוק בחושך של הבורות, עפר אדם שזועק לאלוהיו, שמודה בזמניו, באפסותו, רק שם יכולתי למוסס את חומות ההגנה האלה שבניתי מסביב לנפש המבוהלת שלי. רק שם הבנתי שאני לא מרכז העולם, רק שם למדתי ענוה ויושר, רק שם למדתי פתיחות וקבלה.

(פאזזה)

אני יודע זה נשמע מטורף, אבל זאת הפעם הראשונה מאז ש...אמא מתה ש..הבנתי שאני רוצה לחיות, כי החיים זה ההזדמנות שקיבלתי כדי לתקן את האפס המנופח שאני. פעם ראשונה שהשלמתי עם העובדה שנזרקתי לבור באשמתי ובמו ידי, ושאני אשם שאמא, האישה היחידה שבאמת אהבתי בחיים שלי, מתה ושהצמיחה שלי, אם תהיה לי צמיחה, באה על חשבון החיים שלה. שהיא הקורבן, שהקרבתני בלי לדעת שזה מה שאני עושה.

זהר: כל כך מתאים לך, לראות את כל העולם דרך "אני ואני ואני", למצוא את הדרך לספר את הסיפור באיזשהו אופן, שאני לא יודע איך, אבל אתה יוצא בסדר בסוף. אתה ידעת. איך אתה יכול להגיד שלא ידעת. הרי הייתם ממש ... מודל ל..איך זה צריך להיות. אתה לא רק בגדת בה, אתה.. אני לא יודע איך להגיד את זה... אתה... הרגת אותה.

גבריאלי: יכול להיות. אני הייתי כולי בדחפים מטורפים של כעס. של שנאה, זהר. אני רציתי לפוצץ הכול.

זהר: אבל זה היה בדיוק בתקופה שהכי הצלחת.

גבריאלי: כאילו הכי הצלחתי. קיבלתי את ההכרה שחיכיתי לה כל השנים ואת הביקורות שנראו כאילו אני כתבתי אותם, ופתאום היה לי כסף ו...אפילו אבא שלי אמר לי, או לפחות היה נדמה לי שהוא אמר לי, שהוא גאה בי, אבל ככל שזה יותר התגבר, נפער בי ריק מטורף שלא ידעתי במה למלא אותו.

זהר: אז מלאת אותו בנוגה, שהייתה מדריכה שלי בצופים. שזה אשכרה כמעט גילוי עריות פתטי. אתה יכול להסביר לי את ההיגיון בזה?

גבריאלי: זה בדיוק העניין - אין היגיון. הלכתי לחפש חיזוקים במקום שהיה לי תמיד הכי זמין.

זהר: וחיכת עד עכשיו כדי להגיד לי את כל זה? היית צריך את הרוסייה בשביל זה?

מה אתה רוצה שאני אגיד לך? מה אתה רוצה שאני אגיד לך? אני נשבעתי שאני בחיים לא אדבר איתך. שאני בחיים לא אסלח לך. כי אתה..... אתה פשוט..... אתה.... כבד עלי. ולא רק בגלל... אימא. אתה פשוט..... כבד עלי.

גבריאלי: אני יודע, זהה. הורים זה דבר כבד. מאז שנולדת, אני כל הזמן אומר לעצמי. אל תהיה אבות. אל תהיה הורים. אל תכביד עליו. אל תרצה ממנו. אל תצפה ממנו. תן לו לחיות. אבל זה לימוד ארוך וקשה זהה. נכשלתי בהרבה דברים, אני מודה. אבל..... אני אוהב אותך הכי בעולם. והדבר שהכי חשוב לי..... באמת הכי חשוב לי..... זה ... שנמשיך הלאה.... באהבה....

זהה: דיברת על זה עם אימא?

גבריאלי: דיברתי.

זהה: מה היא אמרה? את האמת.

גבריאלי: שהיא טובה בעיניה. אבל שאני לא זז לפני שאני מיישר אתך הכל.

זהה: או קיי.

גבריאלי: מה או קיי?

זהה: אנחנו מיושרים.

(פאודה)

גבריאלי: אתה חושב שאנחנו יכולים לנסות לבנות חיים יפים?

(פאודה)

אתה מרשה לי לחבק אותך?

(פאודה)

( זהר מתיישב ליד הפסנתר. מנגן. מהסס. נפתח. מתעצם. גבריאל מצטרף בדיבור או בכתיבה המוקרנת על מסך הוידאו. למה שנהפך למעין דואט ביניהם. שניכר בו שהוא מחייה סוג של דיאלוג יצירתי שהיה קיים ביניהם)

גבריאל:

אני משחרר אותך, ילד שלי.

אני משחרר אותך מלחשוב שיש לי ציפיות ממך, כי אתה פי מיליון ממה שאי פעם יכולתי לחלום.

אני משחרר אותך מהפחדים שלי, מהמצוקות שלי, מהחומות שלי,

אני משחרר אותך ללכת לפחדים שלך ולחומות ולמצוקות שלך.

אני משחרר אותך לחלומות שלך, לאהבות שלך, לכישרון האינסופי שלך,

אני משחרר אותך לדרך שלך, ילד שלי,

לך לך,

סלח לי אם פגעתי בך או ציערתי אותך או אכזבתי אותך,

סלח לי ילד שלי,

סלח לי שהרפיתי מהאהבה

אני משחרר ממך את הכבלים, ילד שלי,

ומבקש ממך להישאר מחובר אלי בנימים,

בצינורות האהבה הדקיקים שקושרים אותנו לאלוהים.

(פייד אאוט. האור עולה על יוליה ואיתמר)

איתמר: עומד לי!!! עומד לי, יוליה. יש!!! תיראי! הוא עומד! כמו תותח! כמו טיל!!!

יוליה: אתה מוכן אולי להשתמש בדימוי קצת פחות מיליטנטי?

איתמר: מה? כמו מה?

יוליה: כמו... לא יודעת... בוא תגיד רגע "עומד לי הזין כמו..." ואני אפתח את המילון

ואקרא את המילה הראשונה שאני רואה.

איתמר: זה אידיוטי.

יוליה: זה מה שיפה בזה.



איתמר: (מהוסס. מבויש) עומד לי הזין כמו....

יוליה: (פותחת) "נשיקה"

איתמר: לא מאמין לך. "נשיקה"!!!!? את רואה שזה אידיאוטי?

יוליה: נשיקה טובה עומדת פי אלף יותר מתותח או טיל.

(מתקרבת אליו)

בוא נזדיין לגמרי, איתמר. אנחנו מוכנים עכשיו לזיין שלנו.

איתמר: אז בואי נכבה את המצלמות. אני רוצה את זה רק בינינו.

יוליה: לא.

איתמר: למה?

יוליה: כי כל עוד המצלמות עובדות, אנחנו שחקנים. וכשהן כבויות, אני צריכה להזדיין עם מישהו שאני לא מאוהבת בו.

איתמר: אולי את אוהבת אותי ואת לא יודעת. איך את יודעת שאת לא אוהבת אותי?

יוליה: איך אני יודעת? .... כי...כשאני איתך, אני לא מרגישה את התהום פעורה מתחתי ומאיימת לבלוע אותי, אני לא מרגישה את הפחד ליפול ולהתרסק, מבין?

איתמר: הפחד חסר לך.

יוליה: כן.

איתמר: אני יכול להלוות לך. יש לי מספיק לכולם.

יוליה: אני יודעת. ובגלל זה אני אומרת - לך לפחדים שלך, איתמר. ותן לי ללכת לשלי.

**(פאזזה) למה היא עזבה אותך?**

**איתמר: כי היה רגע שבו לא יכולתי יותר שהיופי המזויף שלה ימשיך לנשום לידי את הנשימות הסינטטיות שלו, ופוצצתי לה את הפרצוף שעוד לפני זה לא ממש סמכתי עליו. היא השתתפה בצער, היא הייתה נורא נחמדה כל הזמן, אבל היא לא הייתה איתי. לא היה לה אומץ או רצון, או את יודעת מה? אהבה, כדי לקפוץ אלי לתוך החרא הזה, ולהגיד לי: בוא ניחלץ מזה יחד כמו בסרטים!!! את מבינה? היא לא אמרה את זה!!! והעיניים שלה עוד יותר לא אמרו את זה. אז ברור שהיה הכי קל להגיד שאני מטורף ולברוח מפה לאמריקה. ולקחת את הילדה איתה.**

**יוליה: תתקשר אליה, איתמר. תדבר איתה. אל תשאיר את זה עומד ככה. תבקש שתחזור.**

**איתמר: ואת? מה את תעשי?**

**יוליה: אני אלך אחרי הלב שלי.**

**איתמר: לאן?**

**יוליה: פה קרוב.**

**איתמר: מה?!!! הבן של הבן זונה?**

**יוליה: בדיוק. הבן של הבן זונה.**

**יוליה: מה? מה לא בסדר?**

**איתמר: הכול בסדר.**

**יוליה: כבר לא יהיה זיון.**

**איתמר: לא, אה?**

יוליה: בוא נכבה את המצלמות. נגיד שלום ליוזרים שלנו . תזמין אותן ליום שישי לארוחת ערב. אולי גם הבן שלי כבר יהיה כאן. הלוואי.

איתמר: יש לך בן?

יוליה: כן. שם. בן ארבע.

איתמר: תודה לך. יוליה.

יוליה: תודה לך. איתמר.

(האור על רעיה ומייק)

מיכאל: קשה לדבר איתך. את מפחידה.

רעיה: אני? מפחידה? (שתיקה) אז הנה. תחשוב שאני לא פה.

מייק: אבל את כן פה.

רעיה: אז תחשוב ... שאני לא אני.... תחשוב שאני... לא יודעת, תחשוב שאני השטיח...  
תחשוב שאני הכלבה שלך.

(פאזזה)

מייק: הבנתי. את הכלבה שלי.

רעיה: (עושה כלב) אני יכולה לשכב ככה על הרצפה, כאילו אין לי מושג מכלום. ואתה  
תדבר אלי.

מייק: הבנתי. או קיי. אז..... את שומעת? אה..... איך קוראים לך?

רעיה: מאיפה אני יודעת? אני הכלבה שלך.

מייק: אה. נכון. או קיי. אה..... אני לא טוב במשחקים האלה, רעיה.

רעיה: אתה מעולה. התחלת מצוין. קוראים לי לאסי, או קיי? בנאלי. אבל עושה את העבודה. זה יזכיר לך שאני כלבה.

מייק: או קיי, לאסי. ... זה בטח ישמע לך מוזר, לאסי, אבל באיזשהו מקום, אני רוצה להיות בכלא. אני מרגיש שאני צריך את זה. כי אני צריך לחשוב. ויש לי הרבה על מה. כן, כלבה טובה.

והייתי רוצה שבתקופה הזאת שאני אהיה בכלא, אז רעיה... את מכירה את רעיה. האישה שלי. תבוא אלי הרבה ל...חדר התייחדות. ושהיא תבריא לכלא וויסקי, או ... ו...נתמסטל ככה...כמו שהיינו צעירים ו...נעשה אהבה כמו פעם. מה את רוצה, אמרת שאת כלבה.. ו... אני גם רוצה לדבר עם הילדים. זה יהיה קשה, אני יודע. אבל אם רעיה תסלח לי ותהיה איתי אז זה יכול להיות יותר קל... כי, את יודעת לאסי, כשהיא דיברה איתי אז על הניצוץ וכל זה וצחקתי עליה, אז בכל זאת זה גרם לי לחשוב הרבה ולסלוח לה על זה שהיא מתנשאת לפעמים ולזכור שבאמת הייתה לנו אהבה גדולה, שהתחלנו ממקום טוב לפני....., את יודעת, לפני שאני לא באמת יודע מה קרה, אבל יצא שהתרחקנו .... והייתי רוצה גם שהיא תחזור לדבר איתי, כמו פעם, על המאמרים שהיא כותבת והמחקר שלה וכל זה..... וזהו. והאמת, לאסי, מה שהכי הכי, אבל הכי בא לי, זה לבדוק אם אני מסוגל להסתכל לה בשקט בעיניים המדהימות והחכמות שלה, בלי להשפיל את המבט עד שתרד אלינו הנשיקה.

(האור על יוליה וגבריא אל)

יוליה: אתה רוצה לעשות איתי אמבטיה ?

גבריא אל: מאוד

יוליה: מה אתה הכי רוצה לעשות איתי?

גבריא אל: תראי כבר.

יוליה: אתה ביישן.

ומסמיקן.

תגלה בי מקומות סודיים שאני עוד לא יודעת?

תלקק אותי עד שלא יישאר ממני כלום?

תאהב אותי? תספר לי דברים?  
למה שיא התשוקה פוער מתחתיו את שיא החרדה. אתה מרגיש את זה?

גבריאלי: ששש...

יוליה: זה מפחיד.

גבריאלי: אז אל תסתכלי למטה.

(זוהר מנגן. יוליה עוזבת. מתרחקת. נעלמת)

סוף